

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

4. září 2014*

„Žaloba na neplatnost — Vnější činnost Evropské unie — Mezinárodní dohody — Ochrana práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem — Jednání o úmluvě Rady Evropy — Rozhodnutí Rady a zástupců vlád členských států zmocňující Unii a její členské státy ke společné účasti na jednáních — Článek 3 odst. 2 SFEU — Výlučná vnější pravomoc Unie“

Ve věci C-114/12,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podaná dne 1. března 2012,

Evropská komise, zastoupená F. Castillem de la Torre, P. Hetschem, L. Gussettim a J. Samnadda, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

podporovaná

Evropským parlamentem, zastoupeným R. Passosem a D. Warinem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníkem,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené H. Legalem, J.-P. Hixem, F. Florindo Gijónem a M. Balta, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem, E. Rufferem, D. Hadrouškem a J. Královou, jako zmocněnci,

Spolkovou republikou Německo, zastoupenou T. Henzem, B. Beutlerem a N. Graf Vitzthumem, jako zmocněnci,

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. Wissels a J. Langerem, jako zmocněnci,

Polskou republikou, zastoupenou původně M. Szpunarem, B. Majczenou, M. Drwięckim a E. Gromnicka, poté třemi posledně uvedenými, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným C. Murrell, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s R. Palmerem, barrister,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts (zpravodaj), místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund a J. L. da Cruz Vilaça, předsedové senátů, A. Rosas, J. Malenovský, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. Vajda a S. Rodin, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. září 2013,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 3. dubna 2014,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Evropská komise domáhá zrušení rozhodnutí Rady a zástupců vlád členských států zasedajících v Radě ze dne 19. prosince 2011 o účasti Evropské unie a jejích členských států na jednáních o Úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 2 Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a záznamů rozhlasových organizací, sjednaná v Římě dne 26. října 1961 (dále jen „Římská úmluva“), zavedla v článku 13, poprvé na mezinárodní úrovni, práva související s autorským právem pro vysílací organizace v souvislosti se záznamem jejich vysílání. Tato Úmluva, jejíž smluvní stranou Evropská unie není, v článku 1 rovněž zakotvila zásadu, převzatou v pozdějších úmluvách v oblasti souvisejících práv, podle níž ochranou přiznanou nositelům takových práv nesmí být dotčeno právo, které může mít autor k dílu šířenému v rámci vysílání, zaznamenanému výrobcí nahrávek nebo provedenému výkonnými umělci.
- 3 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která tvoří přílohu 1 C dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80), upravuje v čl. 14 odst. 3, 5 a 6 rovněž související práva vysílacích organizací. Stejně jako Římská úmluva se týká výlučně tradičního bezdrátového vysílání.
- 4 Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o právu autorském a Smlouva WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, přijaté v Ženevě dne 20. prosince 1996 a schválené jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000

(Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208), posilují práva autorů, výrobců zvukových záznamů a výkonných umělců v kontextu nových digitálních technologií, ovšem nikoliv práva vysílacích organizací.

Unijní právo

Směrnice 92/100/EHS, kodifikovaná směrnicí 2006/115/ES

- 5 Směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120) poprvé v unijním právu upravila práva vysílacích organizací související s autorským právem. Tato směrnice byla kodifikována a zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 376, s. 28).
- 6 Článek 7 směrnice 2006/115, nadepsaný „Právo na záznam“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Členské státy stanoví pro vysílací organizace výlučné právo udělit svolení nebo zakázat záznam jejich vysílání, bez ohledu na to, zda jde o bezdrátové vysílání nebo vysílání po drátě, pomocí kabelu či družice.

3. Právo uvedené v odstavci 2 nepřísluší organizaci pro kabelové šíření, pokud pouze přenáší pomocí kabelu vysílání vysílací organizace.“
- 7 Článek 8 uvedené směrnice, nadepsaný „Vysílání a sdělování veřejnosti“, v odstavci 3 stanoví:

„Pro vysílací organizace stanoví členské státy výlučné právo udělovat svolení nebo zakazovat bezdrátový přenos jejich vysílání, jakož i sdělování jejich vysílání veřejnosti, pokud se takové sdělování děje na veřejně přístupných místech a za vstupné.“
- 8 Článek 9 téže směrnice, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví výlučné právo na zpřístupňování předmětů ochrany uvedených v písmenech a) až d) včetně jejich rozmnoženin veřejnosti prodejem nebo jiným způsobem (dále jen ‚právo na rozšiřování‘) pro:

[...]

d) pro vysílací organizace, pokud jde o záznamy jejich vysílání ve smyslu čl. 7 odst. 2.

2. Právo na rozšiřování se u předmětů ochrany uvedených v odstavci 1 ve Společenství vyčerpá pouze prvním prodejem uvedeného předmětu ve Společenství, který byl uskutečněn nositelem tohoto práva nebo s jeho souhlasem.

3. Zvláštní ustanovení kapitoly I, zejména čl. 1 odst. 2, nejsou právem na rozšiřování dotčena.

4. Právo na rozšiřování lze převést, postoupit nebo se může stát předmětem smluvních licencí.“
- 9 Článek 10 směrnice 2006/115 definuje případy, kdy členské státy mohou tato jednotlivá práva omezit.
- 10 Podle článku 12 uvedené směrnice „[o]chranou práv souvisejících s autorským právem podle této směrnice není dotčena ochrana autorských práv“.

Směrnice 93/83/EHS

- 11 Práva vysílacích organizací související s autorským právem upravuje rovněž směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (Úř. věst. L 248, s. 15; Zvl. vyd. 17/01, s. 134).
- 12 Článek 1 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, v odst. 2 písm. a) stanoví:
- „Pro účely této směrnice se ‚sdělením veřejnosti pomocí družice‘ rozumí činnost pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace, při které jsou programové signály určené pro příjem veřejnosti vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem.“
- 13 Článek 4 odst. 1 téže směrnice odkazuje v souvislosti s ochranou práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem pro účely sdělení veřejnosti pomocí družice na relevantní ustanovení směrnice 92/100, která byla později kodifikována a zrušena směrnicí 2006/115. Uvedený čl. 4 v odstavci 2 upřesňuje, že pro účely odstavce 1 se „bezdrátovým vysíláním“, o kterém hovoří poslední uvedená směrnice, rozumí také sdělení veřejnosti pomocí družice.
- 14 Článek 5 směrnice 93/83 stanoví, že „[o]chranou práv souvisejících s autorským právem podle této směrnice není dotčena ochrana autorského práva“.

Směrnice 2001/29/ES

- 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) rovněž upravuje práva vysílacích organizací související s autorským právem.
- 16 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, stanoví:
- „Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:
- [...]
- e) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“
- 17 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“ stanoví:
- „1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.
2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:
- [...]
- d) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

18 Článek 5 téže směrnice upřesňuje případy, kdy členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení práva na rozmnožování.

19 Článek 6 směrnice 2001/29 upravuje „[p]ovinnosti týkající se technologických prostředků“.

20 Článek 7 uvedené směrnice upravuje „[p]ovinnosti týkající se informací o správě práv“.

21 Článek 8 téže směrnice, nadepsaný „Sankce a ochranné prostředky [prostředky právní ochrany]“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví přiměřené sankce a ochranné prostředky [vhodné prostředky právní ochrany] proti porušování práv a povinností stanovených v této směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby tyto sankce a ochranné prostředky [prostředky právní ochrany] byly používány. Sankce takto stanovené musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby nositelé práv dotčení protiprávním jednáním prováděným na jeho území mohli podat žalobu na náhradu škody a/nebo žádat o soudní zákaz, popřípadě o zabavení jak materiálu porušujícího právo, tak zařízení, výrobků nebo součástí uvedených v čl. 6 odst. 2.

3. Členské státy zajistí, aby nositelé práv měli možnost žádat o soudní zákaz ve vztahu ke zprostředkovatelům, jejichž služby jsou třetí stranou využívány k porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících.“

Směrnice 2004/48/ES

22 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32) v článku 1 stanoví, že se „se týká opatření, řízení a nápravných opatření nezbytných k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví“.

23 Podle čl. 2 odst. 3 písm. c) této směrnice jí nejsou dotčeny „vnitrostátní předpisy členských států týkající se trestního řízení nebo trestů v případě porušení práv duševního vlastnictví“.

Směrnice 2006/116/ES

24 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/116/ES ze dne 12. prosince 2006 o době ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (Úř. věst. L 372, s. 12), která kodifikovala a zrušila směrnici Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (Úř. věst. L 290, s. 9), v čl. 3 odst. 4 stanoví:

„Práva vysílacích organizací uplynou za 50 let ode dne prvního vysílání, ať již jde o vysílání po drátě nebo bezdrátové vysílání, pomocí kabelu nebo prostřednictvím družice.“

Skutečnosti předcházející sporu

Jednání o úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem

- 25 Dne 11. září 2002 přijala Rada Evropy doporučení Rec(2002)7 o zvýšení ochrany práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem (dále jen „doporučení z roku 2002“).
- 26 Rozhodnutím ze dne 20. února 2008 uložil Výbor ministrů Rady Evropy Řídícímu výboru pro média a nové komunikační služby, aby posoudil proveditelnost posílení těchto práv. Dne 25. září 2008 sestavila Ad hoc bilanční skupina pro ochranu souvisejících práv vysílacích organizací memorandum o případné úmluvě Rady Evropy týkající se této ochrany (dále jen „memorandum z roku 2008“).
- 27 Uvedené memorandum obsahuje přílohu nadepsanou „Seznam možných otázek, které budou přezkoumány při přípravě nového právního nástroje“, jejíž obsah je následující:

„I. Úvodní a obecná ustanovení

- Vztah k jiným úmluvám a dohodám
  - Stávající povinnosti
  - Budoucí povinnosti
- Vztah k ochraně autorského práva nebo právům s ním souvisejícím k vysílání
- Definice
- Hraniční určovatele
- Národní zacházení

II. Obsah ochrany

- Právo na záznam
- Právo na rozmnožování
- Právo na přenos
- Právo na zpřístupňování
- Právo na sdělování veřejnosti
- Právo na rozšiřování
- Ochrana týkající se signálů přenášejících program před vysíláním
- Omezení a výjimky
- Doba ochrany
- Povinnosti týkající se technologických prostředků

- Povinnosti týkající se informací o správě práv
- Dodržování práv

III. Závěrečná ustanovení“.

- 28 Ve světle memoranda z roku 2008 Řídící výbor pro média a nové komunikační služby dne 27. května 2009 rozhodl o schválení mandátu Ad hoc poradní skupiny pro ochranu práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem a následně, na jednání konaném ve dnech 20. až 23. října 2009, o pokračování prací na přípravě úmluvy Rady Evropy o této ochraně.
- 29 Před vytvořením uvedené skupiny se ve dnech 28. a 29. ledna 2010 konalo konzultační setkání za účelem přípravy budoucích prací této skupiny. Toto setkání vedlo k vyhotovení zprávy (dále jen „zpráva z roku 2010“).

Napadené rozhodnutí

- 30 Dne 9. února 2011 Komise Radě Evropské unie doporučila, aby ji zmocnila ke sjednání budoucí úmluvy Rady Evropy v oblasti ochrany práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem.
- 31 Dne 19. prosince 2011 Rada a zástupci vlád členských států zasedající v Radě přijali napadené rozhodnutí, které bylo Komisi doručeno dne 21. prosince 2011.
- 32 Napadené rozhodnutí stanoví následující:

„Rada [...] a zástupci vlád členských států zasedající v Radě,

s ohledem na [smlouvu o FEU], a zejména na čl. 218 odst. 3 a 4 této smlouvy,

s ohledem na doporučení [...] [K]omise,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Komise by měla být zmocněna k tomu, aby se jménem Unie účastnila jednání o Úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací, pokud jde o oblasti spadající do pravomoci Unie, v nichž byla přijata pravidla Unie.
- (2) Členské státy by se těchto jednání měly účastnit svým jménem pouze, pokud záležitosti, které vyvstanou během jednání, spadají do jejich pravomoci. V zájmu zajištění jednoty vnějšího zastupování Unie by členské státy a Komise měly v průběhu vyjednávacího procesu úzce spolupracovat,

PŘIJALI TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

1. Komise je oprávněna účastnit se jednání o Úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací a vést tato jednání jménem Unie v oblastech, které spadají do pravomoci Unie a byla v nich přijata pravidla Unie, v konzultaci s Pracovní skupinou pro duševní vlastnictví (autorská práva) (dále jen ‚zvláštní výbor‘).

2. Komise vede tato jednání v souladu se směrnicemi pro jednání obsaženými v příloze tohoto rozhodnutí a se společnými postoji Unie dohodnutými výslovně pro účely těchto jednání v rámci zvláštního výboru.
3. V případech, kdy předmět jednání spadá do pravomoci členských států, se jednání v plném rozsahu účastní předsednictví a vede je jménem členských států na základě předem dohodnutého společného postoje. Nepodaří-li se dohody o společném postoji dosáhnout, mají členské státy právo vystupovat a hlasovat v dané otázce nezávisle, aniž je dotčen bod 4 níže.
4. V zájmu dosažení jednoty v mezinárodním zastupování Unie a jejích členských států spolu Komise a členské státy v průběhu vyjednávacího procesu úzce spolupracují.
5. Komise nebo předsednictví zajistí, aby dokumenty týkající se jednání byly členským státům včas rozeslány. Před každým zasedáním v rámci jednání a po jeho skončení podají Radě a zvláštnímu výboru otevřeným a transparentním způsobem zprávu o výsledcích jednání a případně o jakýchkoli problémech, které by během jednání vyvstaly.

Článek 2

Toto rozhodnutí je určeno Komisi.“

33 Příloha rozhodnutí stanoví směrnice pro jednání takto:

- „1. Komise zajistí, aby návrh dohody o ochraně práv vysílacích organizací předložený Radou Evropy obsahoval náležitá ustanovení umožňující [...] [U]nií stát se smluvní stranou dohody.
2. Komise vede jednání tak, aby zajistila soulad připravovaných ustanovení se směrnicí 2006/115 [...], směrnicí 2006/116 [...], směrnicí 93/83 [...] a směrnicí 2001/29 [...], jakož i se závazky, které na sebe [...] [U]nie a její členské státy vzaly v rámci [Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví] pod záštitou WTO.
3. Tyto směrnice pro jednání mohou být na základě pokroku dosaženého v průběhu jednání upraveny.“

34 Podle prohlášení k přijetí napadeného rozhodnutí Komise po celou dobu procesu vedoucího k tomuto přijetí tvrdila, že Unie má v dané oblasti výlučnou pravomoc a nesouhlasila s přijetím „hybridního aktu“, přijatého Radou a zástupci vlád členských států.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení u Soudního dvora

35 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr napadené rozhodnutí zrušil a uložil Radě náhradu nákladů řízení.

36 Rada navrhuje žalobu zamítnout a uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

37 Předseda Soudního dvora usnesením ze dne 14. srpna 2012 povolil vedlejší účastenství České republiky, Spolkové republiky Německo, Nizozemského království, Polské republiky a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku na podporu návrhových žádání Rady a vedlejší účastenství Evropského parlamentu na podporu návrhových žádání Komise.

K žalobě

K přípustnosti

- 38 Aniž formálně vznáší námitku nepřipustnosti, Rada, podporovaná Spolkovou republikou Německo a Nizozemským královstvím, vyzývá Soudní dvůr, aby přezkoumal, zda žaloba v rozsahu, v němž se částečně týká rozhodnutí přijatého zástupci členských států v postavení zástupců svých vlád, a nikoliv členů Rady, spadá pod soudní přezkum ze strany Soudního dvora podle článku 263 SFEU.
- 39 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobě na neplatnost musí podléhat všechna opatření přijatá orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, pokud směřují k založení právních následků (rozsudky Komise v. Rada, zvané „AETR“, 22/70, EU:C:1971:32, bod 42; Parlament v. Rada a Komise, C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271, bod 13, jakož i Komise v. Rada, C-27/04, EU:C:2004:436, bod 44).
- 40 V projednávaném případě bylo napadené rozhodnutí, které zakládá právní následky ve vztazích mezi Unií a jejími členskými státy, jakož i mezi orgány Unie, přijato na základě čl. 218 odst. 3 a 4 SFEU.
- 41 Napadené rozhodnutí v sobě nadto spojuje zmocnění k jednání udělené na jedné straně Komisi a na druhé straně členským státům a předsednictví Rady, z čehož nutně plyne, že Rada se podílela na udělení obou těchto zmocnění. Žaloba je tedy přípustná s ohledem na napadené rozhodnutí jako celek.

K věci samé

- 42 Komise uvádí na podporu své žaloby čtyři důvody.
- 43 První žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 2 SFEU a čl. 3 odst. 2 SFEU. Další tři důvody, uplatňované nezávisle na výlučné či sdílené povaze pravomocí Unie v daném případě, vycházejí v případě druhého důvodu z porušení postupů a podmínek týkajících se zmocnění ke sjednávání mezinárodních dohod Unií, v případě třetího důvodu z porušení pravidel hlasování v Radě stanovených v čl. 218 odst. 8 SFEU a v případě čtvrtého důvodu z nezohlednění cílů stanovených ve Smlouvách o FEU a EU, jakož i z nedodržení zásady loajální spolupráce zakotvené v článku 13 SEU.

K prvnímu žalobnímu důvodu

– Argumentace účastníků řízení

- 44 V rámci prvního žalobního důvodu Komise, podporovaná Parlamentem, uvádí, že podle judikatury vycházející z rozsudku AETR (EU:C:1971:32), která je nyní kodifikována v čl. 3 odst. 2 SFEU, má Unie výlučnou vnější pravomoc, pokud jako v projednávaném případě spadají mezinárodní závazky, přinejmenším z velké části, do působnosti společných pravidel, která zavedla.
- 45 Zaprvé Komise a Parlament tvrdí, že jednání v rámci Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem budou založena zejména na unijním *acquis* v této oblasti. S odkazem na jednotlivé body uvedené v příloze memoranda z roku 2008 Komise a Parlament uvádějí důvody, proč tato jednání mohou ovlivnit společná pravidla Unie v uvedené oblasti, a to i tehdy, budou-li se týkat bodů, u nichž je – podle uvedeného memoranda – zamýšleno jít nad rámec tohoto *acquis*.
- 46 Komise konstatuje, že pokud soubor práv postupně zavedený unijním právem dosáhne jako v projednávaném případě pokročilého stadia a plánovaná mezinárodní dohoda má konsolidovat a nanejvýš okrajově zlepšit ochranu dotčených nositelů, pokud jde o vedlejší aspekty, které nejsou dosud tímto právem pokryty, musí mít Unie výlučnou pravomoc.

- 47 Zadruhé Komise, podporovaná v tomto bodě Parlamentem, poukazuje na to, že Unie přijala soubor soudržných pravidel jdoucí nad rámec prostých minimálních požadavků, která upravují práva vysílacích organizací související s autorským právem za účelem zajištění řádného fungování vnitřního trhu. Okolnost, že tato úprava nepředstavuje úplnou harmonizaci a ponechává úpravu některých aspektů dotčené oblasti na členských státech, nebrání tomu, aby pravomoc Unie v této oblasti měla výlučnou povahu.
- 48 Komise zatřetí tvrdí, že související práva vysílacích organizací, jak je upravuje unijní právo, jsou součástí soudržného a vyváženého souboru práv v oblasti duševního vlastnictví, který má zajistit jednotu unijního právního řádu v této oblasti. Za těchto podmínek a s ohledem na úzký vztah mezi právy a činnostmi vysílacích organizací a právy a činnostmi jiných nositelů práv duševního vlastnictví, může podle jejího názoru jakákoliv změna práv jedněch či druhých ovlivnit výklad a uplatňování unijní právní úpravy jako celku.
- 49 Rada, podporovaná Českou republikou, Spolkovou republikou Německo, Nizozemským královstvím, Polskou republikou a Spojeným královstvím, uvádí, že budoucí úmluva Rady Evropy patří do oblasti pravomocí sdílených Unií a členskými státy, a sice do oblasti vnitřního trhu, která zahrnuje ochranu duševního vlastnictví. Jak Unie, tak členské státy tedy musí být zapojeny do plánovaných jednání a v zájmu zajištění jednoty vnějšího zastoupení Unie spolu ve všech fázích vyjednávacího procesu úzce spolupracovat. Právě to je cílem napadeného rozhodnutí.
- 50 Rada a uvedené členské státy uvádějí, že skutečnost, že část, třebaže významná, zamýšlené mezinárodní dohody spadá do oblasti pokryté společnými pravidly Unie, nestačí k učinění závěru, že pravomoc Unie ke sjednání této dohody je výlučná. Takový závěr lze podle nich učinit pouze na základě přesné a konkrétní analýzy povahy a obsahu dotčených unijních pravidel, jakož i vztahu mezi těmito pravidly a zamýšlenou dohodou, která by ukázala, že tato dohoda může uvedená pravidla ovlivnit či změnit jejich působnost.
- 51 Titíž účastníci řízení poukazují rovněž na to, že poslední část věty v čl. 3 odst. 2 SFEU je třeba vykládat ve spojení s protokolem (č. 25) o výkonu sdílených pravomocí, který je přílohou Smluv o EU a FEU.
- 52 Rada, Nizozemské království a Spojené království dodávají, že signatáři Lisabonské dohody chtěli v poslední části věty v čl. 3 odst. 2 SFEU kodifikovat judikaturu vycházející z rozsudku AETR (EU:C:1971:32), jak byla vyjasněna posudkem 1/03 (EU:C:2006:81), přičemž odmítli zakotvit kritérium „oblasti, kterou unijní pravidla již velkou měrou pokrývají“, použité Soudním dvorem mimo jiné v posudku 2/91 (EU:C:1993:106) a v rozsudku Komise v. Dánsko (C-467/98, EU:C:2002:625).
- 53 Ve světle těchto obecných úvah Rada, Česká republika, Spolková republika Německo, Nizozemské království, Polská republika a Spojené království zpochybňují, že Unie má v projednávaném případě výlučnou vnější pravomoc.
- 54 V tomto ohledu poukazují na prvním místě na to, že budoucí úmluva Rady Evropy může jít nad rámec stávající unijní právní úpravy ve třech aspektech.
- 55 Zaprvé tato budoucí úmluva může stanovit výlučné právo vysílacích organizací v souvislosti se sdělováním jejich vysílání veřejnosti mimo místa veřejně přístupná za vstupné, ačkoliv v unijním právu není takové výlučné právo uvedeným organizacím přiznáno.
- 56 Zadruhé může rovněž upravovat ochranu signálů před jejich vysíláním veřejnosti (dále jen „signály před vysíláním“), ačkoliv tato ochrana není předmětem žádného ustanovení unijního práva. Práva přiznaná unijní právní úpravou autorům k jejich dílům totiž nezahrnují práva vysílacích organizací k takovým signálům.

- 57 Zatřetí se jednání o budoucí úmluvě Rady Evropy může týkat zavedení trestních opatření, jejichž cílem je zajistit dodržování dotčených práv, ačkoliv taková opatření nejsou pokryta společnými pravidly Unie.
- 58 Polská republika dodává, že je rovněž možné, že tato budoucí úmluva bude obsahovat širší definici „vysílací organizace“, než jakou zvolilo unijní právo, aby pokrývala i provozovatele internetového vysílání nebo souběžného vysílání („simulcast“).
- 59 Stejně jako Spojené království poukazuje dále na to, že žádné společné pravidlo Unie nepřiznává v současnosti vysílacím organizacím výlučné právo na přenos po drátě.
- 60 Rada, Česká republika, Spolková republika Německo a Spojené království dodávají, že uznání výlučné vnější pravomoci Unie, navzdory neexistenci jejích společných pravidel, z důvodu, že dotčená mezinárodní dohoda by pouze okrajově rozšířila soubor pravidel postupně zavedených na úrovni Unie, by vedlo k neoprávněnému rozšíření působnosti čl. 3 odst. 2 SFEU a bylo by v rozporu se zásadou svěřené pravomoci.
- 61 Rada, Česká republika, Spolková republika Německo, Nizozemské království, Polská republika a Spojené království poukazují na druhém místě na to, že unijní právo provedlo ve prospěch vysílacích organizací pouze minimální harmonizaci, která je roztržštěná a podpůrná k ochraně ostatních práv duševního vlastnictví.
- 62 Rada, Polská republika a Spojené království zatřetí tvrdí, že unijní právní úprava týkající se autorského práva a práv s ním souvisejících jiných než práv vysílacích organizací je zcela irelevantní pro posouzení existence společných pravidel Unie v oblasti dotčené v projednávaném případě. Zdůrazňují v tomto ohledu zásadní rozdíl, který panuje – z hlediska historického a co do povahy a předmětu ochrany – mezi autorským právem a právy uvedených organizací.
- 63 Za těchto podmínek nemůže posílení ochrany přiznané těmto organizacím ovlivnit obecnou rovnováhu ochrany ostatních nositelů práv duševního vlastnictví ani výkon těchto práv těmito ostatními nositeli.
- Závěry Soudního dvora
- 64 První žalobní důvod je v podstatě založen na porušení čl. 3 odst. 2 SFEU.
- 65 Úvodem je třeba poukázat na to, že mezi jednotlivými případy výlučné vnější pravomoci Unie uvedenými v tomto ustanovení je v projednávané věci relevantní pouze případ uvedený v jeho poslední části, který se týká situace, kdy uzavření mezinárodní dohody „může ovlivnit společná pravidla či změnit jejich působnost“.
- 66 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že výrazy použité v této poslední části věty odpovídají výrazům, kterými Soudní dvůr v bodě 22 rozsudku AETR (EU:C:1971:32) definoval povahu mezinárodních závazků, které na sebe nesmí brát členské státy mimo rámec unijních orgánů, pokud byla přijata společná unijní pravidla k dosažení cílů Smlouvy.
- 67 Tyto výrazy musí být tedy vykládány ve světle upřesnění, která v souvislosti s nimi poskytl Soudní dvůr v rozsudku AETR (EU:C:1971:32) a v judikatuře vycházející z tohoto rozsudku.
- 68 Podle judikatury Soudního dvora existuje riziko ovlivnění společných pravidel Unie mezinárodními závazky, či změny působnosti těchto pravidel, které může odůvodňovat výlučnou vnější pravomoc Unie, pokud tyto závazky spadají do působnosti uvedených pravidel (v tomto smyslu viz rozsudky AETR, EU:C:1971:32, bod 30, a Komise v. Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82).

- 69 Konstatování takového rizika nevyžaduje naprostou shodu mezi oblastí, kterou pokrývají mezinárodní závazky, a oblastí unijní právní úpravy (v tomto smyslu viz posudek 1/03, EU:C:2006:81, bod 126).
- 70 Jak Soudní dvůr opakovaně zdůraznil, působnost společných pravidel Unie může být takovými závazky ovlivněna nebo změněna rovněž tehdy, pokud tyto závazky spadají do oblasti, kterou taková pravidla již velkou měrou pokrývají (posudek 2/91, EU:C:1993:106, bod 25; rozsudek Komise v. Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82, jakož i posudek 1/03, EU:C:2006:81, body 120 a 126).
- 71 Členské státy kromě toho na sebe nemohou takové závazky vzít mimo rámec unijních orgánů, a to ani tehdy, když tyto závazky a společná pravidla Unie nemohou být v rozporu (v tomto smyslu viz posudek 2/91, EU:C:1993:106, body 25 a 26, jakož i rozsudek Komise v. Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82).
- 72 Předchozí analýzu nevyvrací argumentace Rady, Nizozemského království a Spojeného království vycházející z údajně restriktivnějšího pojetí výlučné vnější pravomoci Unie od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost.
- 73 Protokol (č. 25) o výkonu svěřených pravomocí, uplatňovaný na podporu této argumentace, jehož jediný článek stanoví, že „přijala-li Unie v některé oblasti opatření, vztahuje se rozsah tohoto výkonu jejích pravomocí pouze na prvky, které jsou upraveny předmětným aktem Unie, a tudíž se nevztahuje na celou oblast“, se totiž týká pouze, jak vyplývá z jeho znění, čl. 2 odst. 2 SFEU, a nikoliv čl. 3 odst. 2 SFEU. Má tedy upřesnit, v jakém rozsahu vykonává Unie pravomoc sdílenou s členskými státy, která jí byla přiznána Smlouvami, a nikoliv omezit rozsah výlučné vnější pravomoci Unie v případech uvedených v čl. 3 odst. 2 SFEU, jak jej vyjasnila výše připomenutá judikatura Soudního dvora.
- 74 Je však třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že Unii přísluší pouze pravomoci, které jí byly svěřeny, existence pravomoci, která má nadto výlučnou povahu, musí být založena na závěrech vycházejících z konkrétní analýzy vztahu mezi zamýšlenou mezinárodní dohodou a platným unijním právem, z nichž vyplývá, že taková dohoda může ovlivnit společná pravidla Unie či změnit jejich působnost (v tomto smyslu viz posudek 1/03, EU:C:2006:81, bod 124).
- 75 V souladu se zásadou svěřených pravomocí uvedenou v čl. 5 odst. 1 a 2 SEU pro účely takové analýzy přísluší dotčenému účastníkovi řízení, aby předložil skutečnosti, které mohou prokázat výlučný charakter vnější pravomoci Unie, jíž se chce dovolávat.
- 76 V tomto případě je třeba bez dalšího uvést, že napadené rozhodnutí neposkytuje žádná upřesnění obsahu jednání týkajících se budoucí úmluvy rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací. Neurčuje ani body těchto jednání, které podle jeho čl. 1 odst. 1 spadají do pravomoci Unie, a ty, které podle jeho čl. 1 odst. 3 spadají do pravomoci členských států.
- 77 Za těchto okolností je třeba, co se týče obsahu zamýšlených jednání, zohlednit pro účely této analýzy doporučení z roku 2002, memorandum z roku 2008 a zprávu z roku 2010, které založila do spisu Komise na podporu svého prvního žalobního důvodu a u nichž žádný z účastníků řízení nezpochybňuje, že poskytují v tomto ohledu nejaktuálnější relevantní údaje.
- 78 Pokud jde o oblast dotčenou v projednávané věci, tyto dokumenty Rady Evropy uvádějí, že cílem dotčených jednání je uzavření úmluvy o ochraně práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem.
- 79 Jak vyplývá ze směrnic 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 a 2006/116, jsou uvedená práva v unijním právu předmětem harmonizovaného právního rámce, který má zejména zajistit řádné fungování vnitřního trhu a prostřednictvím začlenění řady vývojových změn souvisejících s technologickým pokrokem, novým digitálním prostředím a rozvojem informační společnosti zavedl režim vysoké a homogenní ochrany ve prospěch vysílacích organizací v souvislosti s jejich vysíláním

- 80 Z toho vyplývá, že ochranu práv těchto organizací souvisejících s autorským právem, což je předmět jednání Rady Evropy, je třeba chápat jako relevantní oblast pro účely této analýzy.
- 81 Okolnost, že uvedený harmonizovaný právní rámec byl zaveden různými právními nástroji, které upravují rovněž jiná práva duševního vlastnictví, nemůže zpochybnit opodstatněnost tohoto přístupu.
- 82 Posouzení existence rizika ovlivnění společných pravidel Unie či změny jejich působnosti prostřednictvím mezinárodních závazků totiž nemůže záviset na umělém rozlišování vycházejícím z toho, zda jsou taková pravidla obsažena v jednom a též unijním právním nástroji či nikoliv.
- 83 Soudní dvůr tak v bodech 27 a 29 rozsudku Komise v. Francie (C-239/03, EU:C:2004:598) zejména konstatoval, že ochrana vod před znečištěním, což byl předmět mezinárodní dohody dotčené ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, představuje „oblast“ bez ohledu na to, že relevantní unijní právní úprava je obsažena v různých právních nástrojích.
- 84 Po tomto upřesnění dotčené oblasti je třeba uvést, že podle různých pasáží memoranda z roku 2008, a sice jeho bodů 49, 52, 57 a 78, by dotčená úmluva Rady Evropy měla být založena na unijním *acquis*, do něhož z velké části spadá hmotné právo duševního vlastnictví, zejména právo týkající se vysílacích organizací.
- 85 Jak uznává Rada a členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na její podporu, celá řada bodů zamýšlených jednání, které jsou uvedeny na seznamu v příloze memoranda z roku 2008, je skutečně již pokryta společnými pravidly Unie.
- 86 Pokud jde zaprvé o body uvedené v části I tohoto seznamu, Polská republika zajisté tvrdí, že pojem „vysílací organizace“ pro účely dotčené budoucí úmluvy by mohl být definován v širokém smyslu, aby se vztahoval i na provozovatele internetového nebo souběžného vysílání.
- 87 Nicméně bez ohledu na to, zda v rámci nových digitálních technologií odkaz na vysílání po drátě nebo bezdrátově obsažený v článku 2 a čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice 2001/29, v čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 1 písm. d) směrnice 2006/115, jakož i v čl. 3 odst. 4 směrnice 2006/116, umožňuje zahrnout takové provozovatele vysílání do působnosti společných pravidel Unie v dotčené oblasti, nelze každopádně popřít, jak uvádí Komise, že jednání směřující k tomu, aby tito provozovatelé vysílání byli tím či oním způsobem zahrnuti do působnosti budoucí úmluvy Rady Evropy, zejména prostřednictvím přijetí, pro účely této úmluvy, definice „vysílací organizace“ v „technologicky neutrálním“ znění, jak navrhuje bod 13 zprávy z roku 2010, by měla horizontální účinek na působnost celého souboru společných pravidel Unie týkajících se ochrany souvisejících práv takových organizací.
- 88 Pokud jde zadruhé o body uvedené v části II seznamu v příloze memoranda z roku 2008, je mezi účastníky řízení nesporné, že body týkající se práva na záznam, práva na rozmnožování, práva na zpřístupňování veřejnosti, práva na rozšiřování, omezení a výjimek z těchto práv, doby ochrany uvedených práv, povinností týkajících se technologických prostředků a povinností týkajících se informací o správě práv spadají pod společná pravidla Unie a že jednání o těchto bodech mohou tato společná pravidla ovlivnit či změnit jejich působnost.
- 89 Účastníci řízení se naproti tomu neshodují v případě čtyř bodů uvedených v této části II, a sice práva na přenos, práva na sdělování veřejnosti, ochrany signálů před vysíláním a dodržování práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem.
- 90 Pokud jde zaprvé o právo na přenos, Polská republika a Spojené království uvádějí, že unijní právo provedlo pouze minimální harmonizaci, jelikož podle znění čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 se týká pouze bezdrátového vysílání. Dotčená jednání by přitom mohla vést k tomu, že vysílacím organizacím by bylo přiznáno výlučné právo na vysílání po drátě, zejména prostřednictvím internetu.

- 91 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 se netýká situace srovnatelné se situací uvedenou v bodech 18 a 21 posudku 2/91 (EU:C:1993:106), kdy Soudní dvůr neuznal výlučnou pravomoc Unie z toho důvodu, že jak ustanovení unijního práva, tak ustanovení dotčené mezinárodní úmluvy měla povahu minimálních požadavků. Toto ustanovení totiž přisuzuje právu na přenos v unijním právu přesnou věcnou působnost, když jej omezuje na bezdrátové vysílání.
- 92 Jak uvádí Komise, jednání Rady Evropy, která směřují k rozšíření tohoto práva na přenos po drátě nebo prostřednictvím internetu, jak navrhuje bod 54 memoranda z roku 2008, tedy mohou změnit působnost společných pravidel Unie v oblasti práva na přenos.
- 93 Ostatně, jak rovněž zdůrazňuje Komise, právo vysílacích organizací v oblasti přenosu po drátě je jako takové již částečně pokryto společnými pravidly Unie z důvodu interakce mezi jednotlivými právy duševního vlastnictví těchto organizací, která jsou upravena unijním právem. Jak Soudní dvůr rozhodl v rozsudku *ITV Broadcasting a další* (C-607/11, EU:C:2013:147), výlučné právo na sdělování veřejnosti, které mají na základě čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 provozovatelé pozemního televizního vysílání k jejich vysílání chráněnému autorským právem, totiž zahrnuje výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přenos takových děl jinou organizací prostřednictvím internetu.
- 94 Co se týče zadruhé práva na sdělování veřejnosti, Rada a několik členských států, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na její podporu, poukazují na to, že dotčená jednání by mohla jít nad rámec unijního *acquis* tím, že na rozdíl od čl. 8 odst. 3 směrnice 2006/115 rozšíří rozsah tohoto práva mimo místa veřejně přístupná za vstupné.
- 95 V tomto ohledu je však třeba konstatovat, jak činí i Komise, že memorandum z roku 2008 ani zpráva z roku 2010 neobsahují údaje v tomto smyslu a že Rada ani členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nepředložily na podporu svého tvrzení žádnou skutečnost.
- 96 Naopak, podle doporučení z roku 2002 a konkrétně bodu f) rubriky „Přiznávaná práva“, obsažené v příloze k tomuto doporučení, jakož i bodu 24 jeho odůvodnění, by měl být rozsah práva na sdělování veřejnosti koncipován podle rozsahu práva stanoveného v čl. 13 odst. d) Římské úmluvy, který toto právo omezuje na místa veřejně přístupná za vstupné.
- 97 Co se týče zatřetí ochrany signálu před vysláním, Rada a několik členských států, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na její podporu, správně podotýkají, že podle platného unijního práva nepožívají vysílací organizace ochrany týkající se těchto signálů jako takových, kdežto podle bodů 41 až 43 a 54 memoranda z roku 2008 a bodu 14 zprávy z roku 2010 by mohla dotčená jednání vést k zavedení takové ochrany z důvodu zranitelnosti uvedených signálů s ohledem na neoprávněné přivlastňování si či využívání.
- 98 Nicméně jedno z řešení uvedené Komisí, které podle bodu 43 memoranda z roku 2008 stojí za zvážení, a sice rozšíření pojmu „vysílání“ na signály před vysláním tak, aby byly tyto signály zahrnuty do oblasti ochrany jednotlivých práv přiznaných vysílacím organizacím, by nepochybně mohlo horizontálně změnit působnost společných pravidel Unie v dotčené oblasti.
- 99 Pokud jde o jiná možná řešení zmíněná před Soudním dvorem, jako je zavedení právní ochrany signálů před vysláním *sui generis* nebo uplatňování ustanovení týkajících se ochrany technologických prostředků na tyto signály, je nutné konstatovat, že při neexistenci zmínky o nich v memorandu z roku 2008 nebo ve zprávě z roku 2010 a vzhledem k tomu, že Rada a členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nepodpořily svá tvrzení žádným důkazem, se tato řešení jeví být v tomto stadiu hypotetickými, a nelze k nim tedy přihlížet při určení výlučné či sdílené povahy pravomoci Unie v projednávaném případě.

- 100 Pokud jde začtvrté o dodržování práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem, Rada a několik členských států, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na její podporu, nezpochybnují, že sankce a prostředky právní ochrany v případě porušení těchto práv jsou v unijním právu upraveny článkem 8 směrnice 2001/29, jakož i souborem společných pravidel obsažených ve směrnici 2004/48, poukazují nicméně na to, že dotčená jednání by mohla na rozdíl od unijní právní úpravy vést k zavedení povinnosti smluvních stran přijmout v případě takových porušení trestní sankce.
- 101 Je však třeba konstatovat, jak činí i Komise, že memorandum z roku 2008 ani zpráva z roku 2010 neobsahují žádné údaje v tomto smyslu a že tvrzení uvedená v předchozím bodě nebyla podložena žádným důkazem v souvislosti s nadcházejícími jednáními v rámci Rady Evropy.
- 102 Z předchozí analýzy vyplývá, že obsah jednání o úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací souvisejících s autorským právem, jak jej vymezuje doporučení z roku 2002, memorandum z roku 2008 a zpráva z roku 2010, spadá do oblasti, kterou pokrývají velkou měrou společná pravidla Unie, a tato jednání mohou společná pravidla Unie ovlivnit či změnit jejich působnost. Uvedená jednání tedy spadají do výlučné pravomoci Unie.
- 103 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s čl. 3 odst. 2 SFEU.

Ke druhému až čtvrtému žalobnímu důvodu

- 104 Vzhledem k tomu, že první žalobní důvod je opodstatněný, je třeba napadené rozhodnutí zrušit, aniž je třeba přezkoumávat ostatní důvody uplatňované Komisí na podporu její žaloby.

K nákladům řízení

- 105 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. V souladu s čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, podle kterého členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení, ponosou Česká republika, Spolková republika Německo, Nizozemské království, Polská republika, Spojené království, jakož i Parlament vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Rady a zástupců vlád členských států zasedajících v Radě ze dne 19. prosince 2011 o účasti Evropské unie a jejích členských států na jednáních o Úmluvě Rady Evropy o ochraně práv vysílacích organizací se zrušuje.**
- 2) Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**
- 3) Česká republika, Spolková republika Německo, Nizozemské království, Polská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, jakož i Evropský parlament nesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.